

[Justitsministeren]

hvor Højesteret måske – det kan f.eks. være i en situation, hvor Højesteret finder, at en landsretspraksis på et område har udviklet sig tilfredsstillende og efter Højesterets opfattelse i overensstemmelse med lovgivningen – vil give et afslag på en tredjeinstansbevilling, men hvor man i et nævn måske vil nå frem til en anden opfattelse.

Det, jeg med bemærkningerne til lovforslaget har ønsket at pege på, er alene over for Folketinget at lægge disse mulige konsekvenser frem. Men det er også klart, at hvis de grundlæggende kriterier for så vidt angår meddelelse af tredjeinstansbevillinger er opfyldt, vil det være uafhængigt af, om det er i Højesterets regi eller det er i nævnsregi, så vil der jo enten skulle meddeles eller gives afslag på en tredjeinstansbevilling.

Fru Ebba Strange fandt ligefrem, at bemærkningerne til lovforslaget indimellem var morsomme. Jeg vil gerne straks sige, at det har ikke været tilsigtet. Men skulle det være tilfældet, skader det vel heller ikke, bare de er forståelige, klare og korrekte.

Fru Ebba Strange stillede mig det spørgsmål, om det var sådan, at der i dag forhandles imellem Højesteret og Justitsministeriet, inden der gives tredjeinstans. Hertil er svaret nej. Det er Justitsministeriet, der afgør spørgsmålet, uden at der føres forhandlinger med andre myndigheder inden for rets- og justitsvæsenet.

Fru Sonja Albrink gav en klar melding fra CD's side. Jeg kan tilslutte mig de overvejelser, man har gjort sig i CD, som også efter vores opfattelse taler for, at man fastholder kompetencen, hvor den er, men hvor vi må sige, at det flertal, som har givet os et opdrag, har også krav på, at det bliver imødekommet med det forslag, der er lagt frem.

Som hr. Helge Adam Møller var inde på, er det jo rigtigt at understrege, at det, Retsplejerådet har vurderet, er ikke spørgsmålet, om kompetencen fortsat bør ligge i Justitsministeriet eller andre steder, men om, hvor man i givet fald bør lægge kompetencen, hvis den ikke skal ligge i Justitsministeriet.

Hr. Niels Helveg Petersen var inde på – det var både væsentligt og vigtigt – at der er tendenser til, at man uddelegerer kompetencen, hvor der hos offentlige myndigheder kan tænkes at være et interessesammenfald. Dertil vil jeg gerne sige, at hvis man ser på den meget

lange årrække, hvor Justitsministeriet rent faktisk har administreret tredjeinstansbevillingerne, er det utrolig få klager, utilfredshedstilkendelser, der er fremkommet. Det er klart, der vil altid i nogle situationer kunne være nogle, der føler, at her burde en sag have været gået videre. Men det er i virkeligheden meget lidt kritik, den hidtidige administration har givet anledning til. Justitsministeriet er selvfølgelig i forbindelse med meddelelse af tredjeinstansbevilling meget opmærksom på, at der ikke opstår sådanne situationer, hvor man – berettiget eller uberettiget – kan sige, at her er der givet afslag eller her er der givet accept, hvor der kan være nogle principielle interesser knyttet til konkrete sager, f.eks. hvor det kan vedrøre sager, der er rejst i forhold til offentlige myndigheder for slet ikke at tale om justitsvæsenet, Justitsministeriet.

Netop den fleksibilitet inden for nogle relativt veldefinerede rammer, som den nuværende ordning er et udtryk for, og den måde, hvorpå den administreres, burde efter min opfattelse betyde, at man ville acceptere, at kompetencen fortsat ligger i Justitsministeriet.

Men som sagt, der er mange væsentlige, principielle politiske spørgsmål, som skal afklares i forbindelse med behandlingen af lovforslaget, og jeg tilsiger fra Justitsministeriets side al mulig positiv medvirken til at opklare de spørgsmål, man fra Retsudvalgets side måtte stille i forbindelse med behandlingen af forslaget.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Jeg takker for ministerens svar på mit direkte spørgsmål. Jeg havde heller ikke forventet, at der ligefrem blev forhandlet. Men jeg vil citere fra bemærkningerne til lovforslaget, side 31, sp. 2, punkt 6.7. Særligt om nævnsmodellen – og så vil jeg enten spørge eller også vil jeg konstatere, at det samme måtte kunne siges om Justitsministeriet:

»Ordningen indebærer, at det uafhængige nævn kan nægte eller tillade sager indbragt for Højesteret efter en praksis, som Højesteret er uden indflydelse på, og eventuelt tillade sager indbragt i et omfang, som Højesteret muligt ikke kan nå at behandle inden for rimelig tid, medmindre retten udvides.«